

Oktober 1910 kom Justitsministeriets Svar: „Foranlediget heraf skal man udtale, at Justitsministeriet ikke skønner, at der er tilstrækkelig Grund til at udsende et Cirkulære af Indhold som indstillet, men at man ved fremtidig Oprettelse af Haandkøbsudsalg vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold“. Det er den 17. Oktober 1910. Den 12. Januar 1911 udsteder Sundhedsstyrelsen saalydende Cirkulære til Landets Fysici: „Da det paa forskellige Steder har vist sig at være forbundet med Ulemper, at Personer, der drive blandet Købmandshandel med Urtekram-, Kolonial- og Materialvarer, antages som Forhandlere for Apotekernes Haandkøbsudsalg af Medicinalvarer, idet de ofte foruden de fra Apoteket modtagne Varer forhandle lignende Varer i løs Vægt og til en anden Pris — noget, der neppe kan forbydes dem — skal Sundhedsstyrelsen herved anmode Fysikatet om at meddele Distriktslæger og Apotekere indenfor Fysikatets Omraade, at det fremtidig ved Indgivelse af Ansøgning om Tilladelse til Oprettelse af Haandkøbsudsalg bør iagttages, at der som Forhandlere bringes i Forslag Personer, som ikke drive blandet Købmandshandel“. Disse Tilladelser gives altsaa af Justitsministeriet, det ved Sundhedsstyrelsen. Da de spurgte, om de maatte udstede Cirkulæret, faa de Nej efter moden Overvejelse og personlig Forhandling, og saa give de det dog paa Trods af deres overordnede Resolution.

Hvis den daværende Formand var kommen op til Ministeren og havde sagt: Vi have faaet dette Svar af Ministeren, men vi bryde os ikke en Døjt om Justitsministeriet, vi udstede Cirkulæret alligevel, vilde jeg se, om noget Menneske mente andet, end at Ministeren var i sin fulde Ret til at sige: De maa gaa af. Men det gør Sundhedsstyrelsens Formand ikke. Bag Ministerens Ryg, i al Hemmelighed udsender man det paagældende Cirkulære, og først flere Maaneder efter ved et rent Tilfælde faar Ministeriet det at vide. Ja, der kunne De se, mine Herrer, ingen kan forsvare det, absolut ingen. Og Undskyldningen derfor? Thi andet var det ikke, det var ikke nogen Forklaring, man kunde ikke sige det, som var det rigtige, nemlig at Sundhedsstyrelsen vilde have det Cirkulære ud, og saa udstedte man det, idet man haabede, at Ministeriet ikke skulde opdage det. Nej, det, man svarede Departementschefen, var, at Formanden troede, det kun var Ministeriet, der ikke vilde udstede Cirkulæret, men at Sundhedssty-

relsen nok kunde udstede det. Naar man betænker, at Sundhedsstyrelsen har spurgt, om man maatte udstede Cirkulæret, og der har været forhandlet om det med Ministeriet, og at dette har svaret et bestemt Nej, saa tro, hvem der vil, paa denne Forklaring! Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, hver kan beholde sin Mening. Jeg synes, at dette Moment er absolut afgørende. Hvis Ministeren havde haft et bestemt Ønske om at faa en Afskedigelsesgrund, kunde han godt have benyttet denne Adfærd som Afskedigelsesgrund, men der var ikke Tale om noget Ønske, tværtimod. Ministeriet maatte da give og gav som Svar paa denne Fremgangsmaade en alvorlig Irettesættelse. Skulde man 2 Maaneder efter have gjort det samme i en anden Sag, eller maatte man da ikke skride til et andet Middel?

Dernæst kom det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) ind paa Etatsraad Hoffs Forhold. Om hans Evne til at bestride den paagældende Stilling er der ingen Tvivl, alle vide vist meget godt, at han er fuldt egnet dertil. Den eneste Bebrejdelse, der kan rejses mod mig, er, at jeg har indstillet den Mand, som er den dygtigste, til Embedet, blot man kunde sige dette om alle de Embedsindstillinger, jeg har foretaget! Og saa foreligger der om Etatsraad Hoff Udtalelser af Folk, der betyde noget, Folk, der veje noget, Folk, der veje langt mere end det ærede Medlem fra Ringsted. Han kan have sin Mening og fremsætte den, den bliver alligevel ikke nogen Højesteretsdom. Her er der imidlertid Folk, der kunne udtale sig med langt større Autoritet, og hvis Navne betyde meget mere end det ærede Medlems Navn, fordi de udtale sig om Ting, de fuldt ud have Forstand paa. Jeg sigter hermed til Udtalelsen af Københavns Magistrat, under hvilken Etatsraad Hoff har tjent i omtrent 25 Aar, og som kender ham, og som sætter Pris paa hans Virksomhed. De have uopfordret, efter at hele denne Strid var rejst, efter at alle disse Erklæringer ere komne frem, og al den Avispolemik har været fremme, under den 12. Februar sendt Etatsraad Hoff en Skrivelse, der findes i Tillæg B., Spalte 1387—88 og lyder saaledes:

„Fra 1. Februar d. A. har Etatsraaden, fordi De er bleven kaldet til en større Virksomhed i Statens Tjeneste, idet De nemlig fra denne Dag er udnævnt til Formand for Sundhedsstyrelsen, fratruddet Deres Embede som Stadslæge i København. I den Anledning har den samlede